

Si el Rosenborg hagués marcat...

Si no hagués nascut durant els Jocs Olímpics de Los Angeles 84 i el meu pare no m'hagués bressolat durant els primers dies de vida davant el televisor mentre es disputava la competició esportiva més important del món, potser no m'haurien agradat tant els esports.

Si no hagués nascut a Catalunya, potser no seria del Barça! (Quina desgràcia, no?) I si als meus pares no els hagués agradat el futbol i no haguessin estat socis del club blaugrana, potser no hauria trepitjat mai el Camp Nou.

Ja fa molt temps que vaig aprendre que tot depèn de molts factors i circumstàncies, de milions de petites decisions que prenem cada dia, o que altres prenen per nosaltres, i que un fet aïllat, potser llunyà o insignificant en un moment determinat, pot arribar a tenir conseqüències insospitades i fer que canviï per complet la història d'una persona, d'un equip, d'un país, o fins i tot del món sencer. I mai no sabrem què hauria passat si...

Per això, quan sento declaracions que comencen amb la conjunció *si*, com ara, "si hagués marcat (o fallat) aquella ocasió" o "si l'àrbitre hagués xiulat aquell penal", no puc evitar somriure i pensar que, si en un partit de la segona fase de grups de la Champions de la temporada 99-00 hagués marcat el Rosenborg, potser a hores d'ara en Figo seria el segon entrenador del Barça, o qui sap si es presentaria com a candidat a president en les properes eleccions del club. Perquè si l'equip noruec hagués marcat aquell 22 de març del 2000, el Reial Madrid no s'hauria classificat per a la següent ronda de la competició europea (ho hauria fet el Dinamo de Kíev) i, evidentment, no hauria acabat guanyant aquella final, amb la qual cosa tampoc Lorenzo Sanz no hauria convocat eleccions anticipades a la presidència del Madrid, pensant-se que les guanyaria de carrer, i Florentino Pérez no s'hauria convertit en el nou president del club blanc; almenys, no aquell estiu.

Figo va fitxar per l'etern rival el dia que vaig fer 16 anys, i per això quan l'any següent, a la classe de Filosofia de l'institut, vaig aprendre què eren els sil·logismes (i les fal·làcies), vaig enllaçar les premisses anteriors i aquest exemple m'ha servit sempre més per recordar que, malgrat que el mètode lògic proposat per Aristòtil és fantàstic, la vida no és lògica; i el futbol, encara menys.

Si no fos dona, catalana i culer, i no hagués viscut el que he viscut ni hagués tingut les influències i experiències que he tingut durant aquests trenta anys, potser seria algú; però no seria jo.